

ἀργοχέρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀργόδερος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι.

Ὁ βραδύνων εἰς ἐκτέλεσιν ἔργου τινός. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργοχιόνισμα τό, ἰδ. ἀργο-

ἀργοχτυπῶ, ἰδ. ἀργο-

ἀργοχώνευτος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀργονχώνι-
πτους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργός καὶ τοῦ ρ. χωνεύω.

Ὁ δυσκόλως χωνευόμενος, δύσπεπτος Πόντ. (Οἶν.):
Φαεῖν ἀργοχώνευτον. Ἐνεργ. ὁ βραδεῖαν ἔχων τὴν πέψιν,
ὁ βραδέως χωνεύων τὴν τροφήν Θράκ. (Αἶν.)

ἀργυραλυσιδάκι τό, Ἴος.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀργυραλυσίδο.

Μικρὰ ἀργυρᾶ ἄλυσις: Ἄσμ.

Ἀργυραλυσιδάκι μου ἀπὸ τῆς Βενετίας,
ὅταν θ' ἀργήσης νὰ ῥχεσαι, λέγε μου τὴν αἰτία.

ἀργυραλυσιδᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυραλυσιδᾶτος
Κάρπ. ἀργυρολυσιδᾶτος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργυραλυσίδο καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -αῖτος.

Ὁ δυνάμενος δι' ἀργυρῶν ἀλύσεων: Ἄσμ.

Μὴ ὀσκοπούλλα λυερὴ ποῦ ὀσκε ῥς τὴν Αὐλῶνα

κατὸν πενήντα προύατα ἀργυροκουνῶντα

μὲ τέσσερα καλὰ σκυλλὰ ἀργυραλυσιδᾶτα

(ὀσκοπούλλα = βοσκοπούλλα).

Ἀπὸ τετράγωνο ὀνὸ ἀμάξι κατεαίνει

ἀμάξι φοερότρομο καὶ ἀργυραλυσιδᾶτο

(ἀπὸ τετράγωνο βουνὸ κατεβαίνει ἀμάξι φοβερότρομο
κτλ. Ἐν παραλλαγῇ φέρεται: ἀργυρολυσιδᾶτο).

ἀργυραλυσίδο τό, πολλαχ. ἀργυραλυσίδο Κάρπ.
ἀργυρολυσίδο ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 148. Πληθ. ἀργυραλυσία
τά, Κάρπ. ἀργυρολυσία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. ἀλυσίδα ἢ ἀλυσί-
δι. Ὁ πληθ. ἀργυραλυσία καὶ ἀργυρολυσία ἐκ
τοῦ ἀμαρτ. ἀργυραλυσίδι καὶ ἀργυρολυσίδι.

1) Ἀργυρᾶ ἄλυσις ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐδῶ πέρα καὶ ἀντίπερα κάθονται οἱ μαστόροι
καὶ κάμε ἀργυρολυσίδο νὰ δέσης τὸν υἱό σου
καὶ ἂν ἔρθω γὼ καὶ λύσω τον, εἶναι ντροπὴ δική μου,
καὶ ἂν ἔρθῃ ἐκεῖνος καὶ εὖρη με, πάλε χαρὰ δική μου

ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν.

Χίλοι κρατοῦ τοῖς σέλλες τον καὶ μύριοι τ' ἄλογό του
καὶ πεντακόσιοι καὶ ἑκατὸ τ' ἀργυραλυσίό του

Κάρπ.

Μαλαματένις μου σταυρὲ μὲ τ' ἀργυρολυσία,

ὀγλήθρα μ' ἀρνίστηκες καὶ τ' ἦτον ἡ αἰτία;

Κάρπ. 2) Πληθ. ἀργυραλυσία, εἶδος γυναικείου κεντή-
ματος Κάρπ.

ἀργυράμαξο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. ἀμάξι.

Ἀργυρᾶ ἄμαξα: Ἄσμ.

Ἀμάξιν ἀργυράμαξο λογάρι φορτωμένο.

ἀργυρένιος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πελοπν. (Βαμ-
βακ. Λάστ.) κ.ά. ἀργυρένιους Μακεδ. (Φλόρ.) ἀργυλένιος
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ένιος
ἐπίθ. τὴν ὕλην δηλοῦντα, ὡς ἀσημένιος, μαρμαρέ-
νιος, σιδερένιος κτλ. Πβ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,118.

Ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, ἀργυροῦς ἐνθ' ἄν.:
Τὸ ραβδί μου τ' ἀργυλένιο Μάν. || Ἄσμ.

Παίρνει ἀργυρένιο μαστραπᾶ, ῥς τὸ περιβόλι μπαίνει
καὶ μὲ τὸ κρονόρι της παίρνει καὶ τὸν πηγαίνει
(μὴ γραπτέον: καὶ ἀπὸ τὸ κρονόρι του;) Σωζόπ.

Κε ἄπλουσι τὰ χιράκι σου ῥς τὸν ἀργυρένιον κόρφον
(Φλόρ.) Τὸ θηλ. Ἀργυρένια καὶ ὡς κύριον ὄν. Κρήτ.
Συνών. ἀργύρινος, ἀργυρίτικος, ἀσημένιος.

ἀργύρι τό, Κρήτ. Πληθ. ἀργύρια Ἡπ. Θράκ. (Μέτρ.
Σηλυβρ.) Ἴων. (Κάτω Παναγ.) Καπ. (Φάρας.) Χίος κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργύριον.

1) Ἀργυρος Κρήτ.: Ἐπιδ. Kodò καὶ δὲν εὐρέθηκε
ἄνθρωπος βαφτισμένος, μυρωμένος, τῇ Μεγάλῃ Πέφτης κοι-
νωτισμένος νὰ πιάσῃ γῆ ἀπ' ἀργύρι γῆ ἀπ' ἀσήμι γῆ ἀπὸ σ'τα-
ριοῦ κοδύλι νὰ γνέψῃ τὸ μαῦρο βλοητὸ κτλ. 2) Πληθ.,
τὰ τριάκοντα νομίσματα τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ Ἰούδας ὡς
ἀμοιβὴν τῆς προδοσίας τοῦ Ἰησοῦ Ἡπ. Ἴων. (Κάτω
Παναγ.) κ.ά.: Χίλιες λίρες κέρδισα, στάχτη ἔγιναν σὰν νὰ ἦταν
τὰ τριάκοντα ἀργύρια Ἡπ. || Ἄσμ.

Χρήματα δίνουμε πολλά, ὅσα ἐσὺ ἂν θέλῃς,

ἀργύρια τριάκοντα, τὸν Ἰησοῦν ἂν φέρῃς

(ἐκ τοῦ μοιρολ. τῆς Παναγίας) Κάτω Παναγ. β) Χρήματα
γενικῶς Θράκ. (Μέτρ. Σηλυβρ.) Χίος κ.ά.: Τὸν ἔδωκαν πολ-
λὰ ἀργύρια Χίος || Ἄσμ.

Βαστοῦν ἀργύρια ῥς τοῖς ποδεῖς, μαλάματα ῥς τὰ χέρια
Σηλυβρ. γ) Ἀργυρᾶ κοσμήματα ἰδίως τῆς ἐκκλησίας
Καπ. (Φάρας.)

ἀργυρίζω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός.

Ὀνομάζω, χαρακτηρίζω τινὰ διὰ λέξεων δηλουσῶν
ἐκτίμησιν καὶ ἰδιάζοντα σεβασμόν: Ἄσμ.

Ἐδῶ μᾶς εἶπαν καὶ ἤρθαμαν ῥς τὸν ἀργυρόν ἀφέντη,
πῶς νὰ τὸν ἀργυρίσουμε καὶ πῶς νὰ τὸν εἰποῦμε;
ἀφέντη, ἀφεντούλλη μου, πέντε βολές ἀφέντη,
πέντε βολές ἀφέντεπες καὶ πάλ' ἀφέντης εἶσαι
(ἄδεται τὴν ἐορτὴν τοῦ Λαζάρου ὑπὸ παιδῶν περικομμέ-
νων τὰς οἰκίας καὶ δεχομένων δῶρα).

ἀργύρινος ἐπίθ. Ἴων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός κατὰ τὰ εἰς -ινος ἐπίθ. τὰ
δηλοῦντα τὴν ὕλην, οἶον ξύλινος, πέτρινος κτλ.

Ἀργυροῦς: Ἄσμ.

Ἡ μάννα ποῦ σὲ γέννησε χρουσή ἦταν ἡ κοιλά της,
μαλαματένιοι οἱ πόνοι της καὶ ἀργύρινα τὰ σκαμνιά της.

Ἐχω ποδάρια βέργινα καὶ χέρια κοντυλένια

καὶ δάχτυλα ἀργύρινα τὰ στέφανα νὰ πιάσω

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργυρένιος.

Ἀργύρις ὁ, πολλαχ. Ἀργύρης Ἡπ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. κυρίου ὄν. Ἀργύριος.

Κύριον ὄνομα ἀνδρός: Φρ. Εἶν' ἀρρωστος ὁ Ἀργύρις
(κατὰ προσωποποίησιν ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως χρημάτων) πολ-
λαχ.: Τοῦ βούλλωσε ὁ Ἀργύρις τὸ στόμα (ἐπὶ δικαστοῦ δω-
ροδοκηθέντος καὶ μὴ ὁμιλοῦντος μετὰ παρρησίας) Ἡπ.

ἀργυρίτικος ἐπίθ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίτικος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 107.

Ἀργυροῦς: Παροιμ. Ἀργυρίτικο κλουβί, μὰ χεῖ μέσα
κουκουβάγια (ἐπὶ πλουσίου μωροῦ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρ-
γυρένιος.

